

ZPRAVODAJ 3

**J. JIRÁSKOV
Hronov**

NEDĚLE 3. 8. 2003

JSOU VĚCI V ŽIVOTĚ POLITIKA, KDY SE NESMÍ BÁT PŘEJÍT NA ČERVENOU

Přítomnost ministra kultury PAVLA DOSTÁLA na Jiráskově Hronově je už jakousi samozřejmostí. To však s sebou nese i jisté problémy. Nejenom, že on neví, co v zahajovacím proslovu říct jiného než minule, ale ani redaktor Zpravodaje to nemá lehké. Nač se ptát, když témata vzpomínek na Hronov i amatérské kořeny dramatika Dostála již promlel snad ze všech stran a bavit se o dotacích je taky docela pruda. Loni byly aspoň záplavy, co ale letos? Naštěstí mluvit s Pavlem Dostálem není žádná protokolární pruda. Odpoledne, když jsem ho požádal o rozhovor, se zatvářil mrzutě jak mrož, večer ve Stovce však už zářil jak právě rozsvícená stowattová žárovka.

Do Hronova jste přijel letos trochu unaven, nebo se pletu?

Nepletete se. Před prázdninami nebo dovolenou, kterou snad budu mít, je jistý nápor ze strany vlády v souvislosti s reformou veřejných financí a mně opravdu dalo dost úsilí a dost práce, abych peníze pro rezort kultury zachoval alespoň v té výši, jaké jsou letos, a aby na ně ruka restrikce nesáhla. Povedlo se. Dalo to dost práce, takže jsem dost unaven, máte pravdu.

A co únava z dlouholetého ministrování? Dokážete být stále „zuřivým politikem“ jako jste býval „zuřivým divadelníkem“?

To citujete z mé řeči dnes odpoledne na tiskové konferenci. Já ale nemluvil o zuřivých politicích ani divadelnících, ale o svých kamarádech, kteří jako já patřili ne mezi zuřivé, ale mezi *rozhněvané* mladé muže. Oni jsou o deset, patnáct let mladší než já a dopadli jako já – z rozhněvaných mladých mužů se staly vynikající státní osobnosti – vynikající státní úředník Gregar a vynikající „státní“ režisér a současně vynikající šéf Divadla ABC Milan Schejbal. Tak jsem si z toho faktu udělal trochu legraci.

Jak je to tedy s vámi a s vaším ministrováním? Jak se ohlížíte za svou zatím pětiletou ministerkou epochou?

Já zrovna teď pracuji na dokumentu, kterému soukromě říkám Dostálova pětiletka. Tam se pokusím zmapovat, co jsem za prvních pět let v úřadu udělal. Lidé mou práci vnímají přes různé mediální problémy, ale ten rezort kultury je nesmírně složitý a novináři mnohdy ani netuší, co pod něj spadá, co člověk, který tam pracuje, počítá za úspěch a co ne. Dělán si takové kolonky má dáti a dal a zveřejním to na internetu. Mám dobrou pocit, že součet pozitiv je vyšší číslo než mé dluhy. Ne že by dluhy nebyly. Jsou, a někdy velice vážné. Ale součet pozitiv je docela slušné číslo. Například k němu patří zrovna tento bezstarostný JH. Když jsem nastupoval v roce 1998, tak to vypadalo, že JH nebude, protože nebyly peníze. Možná i to mě sepětí z 50. a 60. let, kdy jsem dělal amatérské divadlo, mě podvědomě motivovalo k tomu, abych se zaměřil zrovna na tento festival. Hronov je pozitivum, o kterém se takto nikdy nikdo nedočet, protože se stalo samozřejmostí. A to je to dobré. Protože když novináři o něčem nepiší, znamená to, že je to dobré. Než se to ale stalo samozřejmostí, tak se na tom muselo pracovat. A z toho jsem unavený. A opotřebovaný. Ale ještě vydržím!

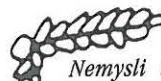
Musíte jako ministr kultury prokazovat někdy odvahu?

Odvahu snad přímo ne, ale jsou věci v životě politika, kdy se nesmí bát přejít na červenou, protože by se té zelené sakra nedočkal.

Kdy jste takto přecházel?

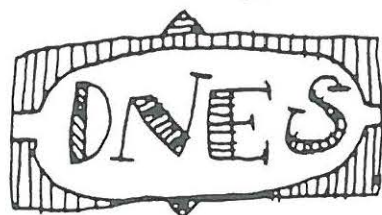
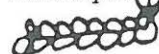
Například v souvislosti s kulturními kontakty s Tchaj-wanem. Každý ministr kultury přede mnou se bál do tohoto problému šlápnout. Každý se cítil vázán jistou uzancí, že uznává jenom jednu Čínu. Prosím, politicky

Dokončení na str. 2

Nemysli si pořád, že musíš všechno prožít, stačí jen pozorovat a to bez klidu nejde. Největší milostí pro nás, kteří to potřebujeme je umění dívat se a vidět.

Karel Čapek

Od 9:00 do 13:00
Semináře a dílny

14:00, 16:30, park A. Jiráska
Divadlo Čára Brno
Mastičkář

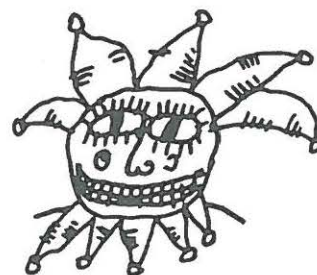
16:30, 20:00, Jiráskovo divadlo
Tyl Rakovník
DĚVČATA aneb KRVAVÁ SUITA

18:30, 21:00, Sál Josefa Čapka
Střípek Plzeň
Kouzelný mlejn

22:15 hod. Sokolovna
Divadlo Čára Brno
Polapená nevěra

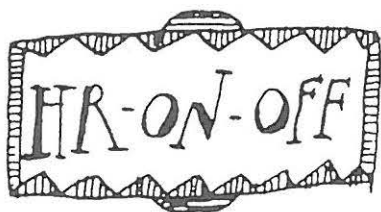
10:00 hod. Malý sál Jiráskova divadla
Podivislo Ažaj Aš
Současné

18:00 hod. park A. Jiráska
Koncert skupiny Čí PSI?

Výstava obrazů, kreseb, plastik a grafiků z díla Jana Plíška a Karla Šafáře se koná v rámci doplňkového programu JH od 2.8. do 9.8.2003, vždy od 13:00 do 20:00.

Výstavu najdete v Divadelní ulici č.319, vchod zahradou z ulice K Milířům.

Písečná žena - Mor - Inferno - Ceny ZOJKT - úvodní ceremoniál - Pavel Dostál v divadle i ve Stovce - co byl největší zážitek včerejšího dne? Pro mě rozhodně narvaný sál Jiráskova divadla! Už podruhé za sebou, v pátek i sobotu, se nedalo (aspoň na začátku) najít v hledišti ni volné místo. Zájem o divadlo je velký, což jistě potěšilo ministra kultury (málem ho nepustili sednout jak nedávno ve Varech manžele Šmuclovovy), ale - ministře divte se - i mne, novináře, který prý „když je dobře, tak o tom nepíše“.

Inu, vlastně je to pravda. Vono totiž nikdy není tak dobře, aby nemohlo být líp. A to je právě to, vo čem chci psát. Už je na spadnutí udělat z Jiráskova Hronova pořádné velkej kulturní mejdan. Nebo festival, chcete-li. Vždyť ta horda lidí v Jiráskově divadle, to fakt není samo sebou. Za každým přítomným se skrývají dva, čtyři, osm, šestnáct... zkrátka dvě na entou potenciálních diváků. A když nám teď zabili Festival d'Avignon, co si ho nestříhnout tady? Já vím, já s tím prudím každé rok. Když ale vono je to čím dál lákavější a možný. Stačí jenom nebát se (krást se nemusí taky). Stačí otevřít kůlny, sklepy, stodoly a půdy, stačí postavit dřevěný přístřeší, najít louku pro stany a pár lůžek pro yuppičky a může být Jiráskův Hronov celý měsíc. Tejdén ON (teda in, teda hlavní program) a pak tři tejdny OFF (teda fringe, teda okraj). Město zbohatne, starostka se proslaví a ministr taky. A divadlo? To zažije zlatou éru.

Samozřejmě člověk nesmí být tak HR. Na tom plnu maj z velkých částí zásluhu skvělý divadelní dílny. Na Moliéra, Nestroye ani Boccaccia byste sem hipíky z Prahy, Brna, Ostravy, Plzně, Náchoda ani Police nepřítáhli. Na Fedotovu, na Schejbala, na Lipuse, na Fischerovou, na Klímu, na Černíka, na Žižku ale jo. V tom je HR-ON-OFF fakt jedinej a podle mého neamatérsky světovej. Vono taky amatérský (natož ochotnický) hnutí, to je trochu historická přezlout. Ve světě se tomu samýmu dnes říká nezávislá scéna. Když se tomuto proudu otevrou do Hronova ještě víc dveře, za chvíli bude jedna inscenace vyprodaná celý týden, takže divadlo se bude moct hrát na dvou, čtyřech, osmi atd. místech najednou. Technika se přiveze, technici taky a celá divadelní Evropa se z Avignonu, Vídně, Salzbürgu, Edinburgu, Rotterdamu a Hradce Králové přesune na měsíc srpen do Hronova.

Že už mi šibe? Proč ne, když je v Jiráskově divadle vyprodáno.

Vladimír Hulec

Dokončení ze str. 1

ano. Vztahovat to ale na kulturu? Proč? A hlavně se tam bál každý ministr vyjet. Já když jsem nastoupil, jsem se v tom angažoval a jel jsem tam. Viděl jsem spoustu kulturního bohatství, které jsem chtěl k nám dovést. A povedlo se. Tchaj-wan sem jezdí s čínskou operou, s čínskými orchestry, s tancem, my jsme byli na jejich velkém knižním festivalu. Opět je to samozřejmostí, o které se nepíše. Jen velká Čína mi posílá nůty, to je vše.

Takové situace nastávají pochopitelně nejen v mezinárodních stycích, ale hlavně u nás. Třeba v tom, že se musíte pohádat s památkáři. Ačkoli jste jejich šéf, nemáte vůči nim žádné pravomoce. Abyste něčeho dosáhl, nesmíte se bát jít s nimi do velké války, do velké hádky. Když ji vyválčíte, máte pak třeba dobrý pocit, že když jdete podél Vltavy, vidíte Muzeum Medy Mládkové, které může existovat jenom proto, že jsem měl možnost zachovat se jako osvícený monarcha. Byl jsem hluboce přesvědčen, že té dámě je ubližováno a že to architektonické řešení je skvělé. Tak jsem rozhodl. To ale není odvaha, to je má povinnost a zodpovědnost ministra.

Zanedlouho vstoupíme do EU. Co to pro českou kulturu může znamenat?

Spoustu dobrého. V prvé řadě peníze. V EU pokud se týká kultury uspějeme, když se budeme aspoň trošičku přibližovat výši finančních prostředků, které státy EU do kultury dávají, což je 1% státního rozpočtu. Pravda je,

že když to vezmeme na veřejné prostředky, tak se tomu 1% blížíme, ale pokud se týká státního rozpočtu, nikoliv. Právě v nedávných jednáních jsem na to upozorňoval pana premiéra a myslím, že mi dal zapravdu. Ministerstvo kultury jako jediné nebude muset příští rok snižovat rozpočet!

Druhé velké pozitivum je v tom, že být členem EU znamená lišit se od ostatních. A v čem jiném se můžeme hlavně lišit než v kultuře. Vždyť především kultura určuje národní identitu. Když jezdím po světě, nikoho nezajímá, kolik vyrobíme kyslíky sírové na hlavu, ale jaké tady máme kumštýře.

Nerazpustí se ale česká kultura a hlavně čeština v EU jak v kyselině sírové?

Mluvíme-li o jazyku, nastává problém, který neumím odhadnout. Jsme v situaci, kdy si neumíme jazyk bránit, to je pravda. Jsem z toho trošičku nervózní. Angličtina se u nás zabydluje opravdu nebezpečně. Toho se bojím. Ale na druhou si říkám, že to český národ už jednou zažil - mám na mysli poněmčení a poté národní obrození - , a tak věřím, že v určité chvíli zvítězí zdravý rozum a najde se kompromis. Právě lidé z kultury a divadla tu češtinu navraceli. Tak ji teď snad udrží...

Pokud ale mluvíme o tom, jestli se v EU nerozplyneme kulturně, tak toho se neobávám. To není věc jazyka. My do té unie přinášíme i za použití jiného jazyka nutný český prvek. Ve všech žánrech - režiséra Morávka jinde nemají, nemají Šmoka, Kylián je Čech... Tento strach nemám.

Jaký má divadlo dnes smysl?

No podívejte, asi smysl má, když neexistuje návštěvnická krize divadel. Já si myslím, že lidé v divadle hledají to, co jim nedávají média. Vracejí se k takovým těm ryším hodnotám příběhu, lásky, napětí a vracejí se do divadla také ze společenských důvodů. Takové ty obavy, které jsem sdílel i já, že divadlo po roce 89 to bude mít velice těžké, protože tady nahrazovalo od 60. let publicistiku, se nenaplnily. Asi jsem neměl pravdu. Lidi to kukátko láká. Sednout si do křesla a koukat se, jak se někdo vžije do cizích osudů. Minulý týden jsem něco hledal a otevřel jsem si knížku Waltera Kerra Jak nepsat hru a znovu jsem ji celou přečetl. Ten člověk měl pravdu, když říkal, že divadlo je věčné v tom, že lidé to, co nemohou prožít v životě, prožívají s herci na jevišti. Ty vášně, ty hrozný vraždy, nebo ty hrozný intriky... Právě zkušenost z posledních padesáti let včetně posledních deseti potvrzuje, že divadlo je nesmrtelné.

I vás divadlo ještě baví?

Velice, vždyť já jsem jednou týdně v divadle. A to zdůrazňuji nikoli jenom pražským.

Kolik je vám let?

Šedesát.

Co vás láká do divadla?

Já si v divadle moc neužívám. Zjišťuju, že málokdy se chovám jako divák. Já trošku v divadle pracuju, což je dáno tím, že jsem divadelník. Pracuju tak, že hodnotím. Nesednu si a nebvám se, což je chyba. Nestává se mi to u jediného divadla. Tam jsem úplně spokojený. Možná vás tím nepotěším, ale přiznám se: u Tomáše Töpfera. V jeho divádylku Na Fidlůvače vypnu a jsem strašlivě vděčný a spokojený divák.

Vladimír Hulec

Kóbo Abe: Žena v písku Divadlo Gut & Edel Lörrach

STÁLE HROZÍCÍ PÍSEK

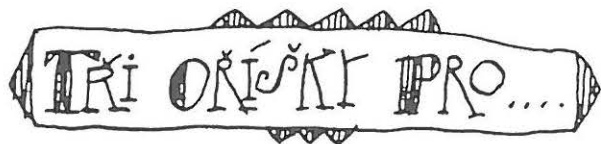
Kdysi - tak asi skoro před čtyřiceti lety - jsem film podle románu Písečná žena od Kóbo Abe viděl. Základní dojem čehosi nekonečně drtivého, čemu nelze uniknout, ve mně zůstal dodnes. Budu upřímný; tenhle pocit neúprosné osudové tíhy mně v inscenaci chyběl. Ale plně uznávám, že to co může kamera a střih, nemůže divadlo. Navíc inscenace Václava Špirity nabídla místo toho problém, jenž nutí přemýšlet o tom též co vnucovala ona osudová tíha filmu. Ta inscenace je pozoruhodně přesná ve své srážlivosti, věcnosti neodbytně a naléhavě směřuje ke svému problému. Ono se o něm vlastně vypráví - především v rovině metafyzické, v níž je písek symbolem plynutí času, neúprosným řádem, před nímž není úniku. Z této věčné existence tohoto řádu vyrůstá základní situace Muže, jenž se nedobrovolně, proti své vůli ocitl na dně písečné jámy se ženou, která tento osud přijala, stal se jejím životem a trpělivě, neúnavně a soustředěně uklízí písek. A situace mezi těmito dvěma postavami Špiritovy drammatizace jsou předvedením oné metafyzické roviny problému v názorné divadelní rovině. Ve velmi prostém kruhu vyznačeném pískem, jenž zobrazuje jak chatrč na dně písečné jámy tak ten písečný živel, jenž je tu osudem, před nímž se třeba se bránit, odstraňovat jej, se soustředěně, zaujatě a opět věčně, střídavě ukazují základní postoje obou postav k tomu, co představuje písek. A co bychom asi nejlépe nazvali životem. Neboť v konečné, závěrečné podobě se tato stylově čistá a přesná inscenace probíje k obraznému pojmenování svého ústředního problému: proudící a stále hrozící písek je život, jenž sám sebou definuje svůj smysl. V tom boji s pískem, jež vede žena je tento smysl přijat a naplněn. A Muž k němu směřuje. Zůstává-li na konec sám v písečné jámě a neutíká, i když by zřejmě snadno mohl, je-li přesvědčen, že s nikým by si lépe nepopovídal o svém přístroji, jenž dobývá z písku vodu a odkládá-li úvalu o útěku na později (ostatně úřední zprávy, jež na závěr oznamují, že Muž byl po sedmi letech prohlášen za nezvěstného naznačují, že se nikdy k útěku neodhodlal), pak je ten ústřední problém nabídnut jako přitakání životu, o jehož smyslu se nepřemýšlí, ale jenž se žije. Byť to byl smysl z hlediska účelnosti, efektivity, aktivity, cílevědomosti jednání nesmyslný. Ale možná že o to je hlubší, pronikavější k podstatě bytí. Rozhodnutí je na každém z nás.

Jan Císar

DOBŘÝ & ŠLECHETNÝ

Myslím, že volba začít základní část letošního Jiráskova Hronova inscenací německého souboru z Lörrachu Žena v písku se ukázala jako šťastná. Vzpomínám si, že mě před léty velmi zaujal film japonského režiséra Tešigahary, natočený podle Abeho románu Písečná žena a to především pro svou výraznou výtvarnou stylizaci a neotřelou obraznost. Špiritova drammatizace zmíněného románu pro soubor Gut & Edel a posléze i samotná režie (opět Václav Špirit) jde ovšem úplně jinou cestou než výše uvedený film. Plně se soustřeďuje na „svou“, výpověď, na „své“ téma, které by se ve stručnosti dalo pojmenovat jako hledání vlastního místa, identity ve světě, který není procházkou růžovým sadem a který má svá rozporuplná pravidla - na jedné straně věčná a neměnná, zaručující relativní jistotu (kruh), na straně druhé neustále drtící a zničující pohyb (písek). Celkové jevištní ztvárnění (včetně režijně-scénografického řešení) vyniká jednoduchostí bez zbytečných okázalostí a stylovou čistotou. Pracuje se se znakem, náznakem, sdělným symbolem a metaforou (písek). Vše směřuje k nejdůležitější veličině na jevišti - HERCI. Herecké akce jsou do detailů propracované a zvládnuté, výkony obou hlavních představitelů (Katrin Morgelin-Oehler, Stefan Oesterlin) na vysoké úrovni. Herci takřka vždy bezpečně vědí CO v dané situaci hrají a JAK to hrají. Z tohoto úhlu pohledu je pak škoda, že některé situace nejsou zcela zvládnuté (např. rvačka o bandasku s vodou) a tím jsou na hranici uvěřitelnosti. Stejně tak není vždy zcela jasný vztah postavy Vypravěče k dění na jevišti, i když projev Kirsten Jancke je sympatický. Celkově lze říci, že jsme viděli inscenaci na hony vzdálenou režijní exhibici či šokující svým obsahem, o to však působivější. Myslím, že soubor nezůstal nic dlužen doslovnému překladu svého názvu (i když je jasné, že jde o nadsázku) Gut & Edel, tedy „Dobrý a Šlechetný“. Začal nám ten letošní Jiráskův Hronov docela fajn.

Milan Schejbal

režiséra Václava Špirity

Proč jste si vybral pro inscenování právě román Kobo Abého?

Hledal jsem hru pro malé obsazení. Věděl jsem, že chtějí hrát tři herci - a tak jsem v podstatě lovil v paměti, a najednou mě napadlo, že jsem kdysi jako student v 60. letech viděl japonský film Písečná žena, který mě tehdy fascinoval. Několik obrazů mi ještě zůstalo v hlavě. Vypůjčil jsem si ten román, přečetl ho a řekl jsem si TO UDĚLÁM.... Kromě toho musím říci, že to téma je pro mě neobyčejně zajímavé, je to v podstatě moje celoživot-

Dokončení na str. 4

VIDĚNO PĚTI

Na tomto místě vám budeme přinášet bezprostřední, stručné názory pěti diváků na shlédnuté představení. Ke spolupráci na této „anketě“ jsme vyzvali celkem 12 z účastníků JH. Ke každému představení otiskneme pět z nich. Možná se stanou inspirativním vzkazem pro tvůrce či nabídkou k porovnání s vašimi názory. Děkuje-me všem dvanácti za spolupráci!

Marie Poesová

Představení plné plnokrevného herectví, jímavých obrazů, něhy, vábení, bolesti, skrytého humoru, ale i zbytečné popisnosti, je lepší zůstat nebo odejít?

Linda Kotisová

Při tomto představení mě velmi mrzelo, že neumím německy, protože jsem se mnohokrát ztrácela v ději a nevěděla tak, o co jde. Vnímala jsem tak představení jen lehce a hlavně v obrazech. Cítila jsem z něho určité napětí a klid. Z herců na mě dýchlo jejich velké zapálení do této inscenace. Musím říci, že toto představení bylo pro mě velmi zajímavé.

Sandra Kotisová

Toto představení bylo velmi zajímavé, bohužel jsem obsahově příliš nerozuměla z důvodu jazykové bariéry. Velmi se mi líbila scéna, u které ovšem, podle mého názoru, často porušovali její principy.

Petr Vojkůvka

Žít jinak. Je to těžké? Lze něco změnit a prosadit proti vůli ostatních. Podvolit se, poddat, přijmout nové hodnoty, chovat se jinak než dosud.

Anežka Milerová

Moc slov, málo písku. Málo existenciálního dusna. Ten Japonec byl moc německý. Ale stejně, příběh to byl silnější, že ho beru všema televizními kanálama.

Mor

(Boccacciovské variace)

Roman Štabrnák

Působivé představení, jen bych zkrátil první polovinu, která se ke konci tak trochu ztrácí, „tak“. Velmi působivá scéna byla ihned zpočátku a na konci. Vtipné scény zčásti fungovaly. Globálně velmi pěkné představení.

Petr Pochop

Co jsem viděl? Krásné obrazy. O čem se hrálo? Ptám se: Co člověku zbývá, když mu za zadkem cvakají kostlivcovy zuby (MOR)? I krysy se budou milovat než skape ta poslední. A co člověk? Pud sebezáchovy a navíc si hraje...na lásku - život a plodí. Lásko. Co jiného? Co si počít, když člověku za zadkem cvaká vědomí? Přece naděje... a je o čem hrát? Bylo to krásné, děkuji

Marie Poesová

Abychom se nebláznil, je dobré se smát, je dobré vyprávět si příběhy. Mozek se snažil, ale divadelní zážitek se nekonal.

Oskar Hulec

Moc mi to neřeklo. Nezašlo ani neoslovilo. Popisovalo to věci a problémy, který jsou mi vzdálený, a nebo který prožívám úplně jinak. Ty příběhy byly docela dobré, ale daleko víc se mi líbily ve filmovém zpracování Piera Paola Pasoliniho, které jsem nedávno viděl se školou. Nezabýval se morem, ale šel rovnou na věc.

Anežka Milerová

Bylo to o lásce, bylo to o sexu, bylo to o smrti - a vo čem jiným je divadlo. Jenom škoda, že tam byla trochu stěna mezi hledištěm a jevištěm. Ten Mor moh chodit i mezi diváky. Vo tom to přece bylo! Že je všude mezi náma.

Dokončení ze str. 3

ní téma - existenciální. Zajímá mě jednání lidí v určitých mezních situacích, zajímají mě i modelové situace, i když na divadle se mnohdy velmi problematicky ztvárňují.

Můžete říci několika slovy, o čem příběh je?

Člověk vyrazí na dovolenou a nikdy se nevrátí. To je vlastně všechno. Tahle inscenace je tedy o tom, že si člověk vyrazí na tři dny na dovolenou, aby chytal brouky, ocitne se v písečné jámě a z té není úniku. Nechávám otevřený konec, který je i u románu - aby si každý divák přebíral, jak to dopadne, jak to jde dál. V Německu diváci po představení hodně diskutují o tom, co se s hrdinou stalo, jestli zůstal v jámě nebo nezůstal, ztratil se nebo se vrátil se do společnosti - na to je tisíc názorů a každý si to musí přebírat sám.

Vy máte rád, když diváci po Vašich inscenacích diskutují, jak to vlastně dopadlo, že?

Ano, mám rád provokující témata, jestli se realizace podaří, to je ovšem jiná otázka. Před touhle inscenací jsem dělal Petra Weisse Zavraždění Marata-Sada, to je v podstatě také modelová hra. Nikdy bych nedělal Brechta, ale jeho teorie se mi strašně líbí a při inscenování z něj vlastně vycházím.

Jana Soprová

Karel Tachovský: Mor (Boccacciovské variace) Divadelní soubor D3 Karlovy Vary

Několik příběhů z Boccacciova Dekameronu posloužilo Karlu Tachovskému k napsání hry Mor, prvně inscenované v roce 1987. Eroticky milostné příběhy vyprávěné v době moru, jako zoufalý pokus o únik před strachem z budoucnosti. Autor situace rozvádí a zdůrazňuje i druhou, výrazně tesknou rovinu životní existence skupiny ohrožených lidí.

Inscenace dokládá víc než průkazně, že nezáleží tolik na typu divadelní produkce, ale na schopnosti všestranně komunikovat s hledištěm.

Uzavřená scéna v barvě terakoty, s jakýmsi snad z omítky vystouplým obrazem krajiny, jednoduché vertikální řešení, funkční, ale také stylově čisté renesanční kostýmy v barvách tmavě červené, zlaté, černé a bílé, tvoří ve své jednotě zdařile podstatnou složku inscenace. A především svícení vzbuzující pocit zlatavého šerosvitu, melancholie, tesknosti a ve své proměně zároveň prostor pro smysluplnou touhu přežít.

Inscenace přes svoji erotickou rozvernost není ani na okamžik lascivní, prostě dámy jsou půvabné a muži plní mladistvé bujnosti. Ale i proto, že ta erotika je výrazem touhy přežít, snad i v tom vzrušivém okamžiku zapomenout na lidskou pomíjivost.

Inscenace je komponovaná v zajímavých obrazech, často výtvarně řešených seskupeních, které mají svoji funkci a působí jako kontrastní scénám bohatěji rozehraným.

Herci jsou schopni výrazné proměny citu, komediálního nasazení - dámy půvabnou přirozeností, pánové šťastně volenou charakteristikou. Celý soubor pak zvláště ve scénách citově zjitřených a jakoby zaskočených okamžikem pravdy dosahuje mimořádné citovosti a jevištního účinku.

Jedno z témat je mimořádně zajímavé: vztah k někomu, kdo je z nás a na koho smrt slovo padlo. S tématem se příliš nepracuje, ale snad to není na škodu, možná je to silné téma na jinou hru.

Některé komediální situace v první části by se mohly hrát s větším a stupňujícím se komediálním nasazením (vždyť to hraje smrti natruc) a možná i s větší proměnou temporytmu, která by narušila jistou monotónnost vyprávění. A snad i přesnější pointy jednotlivých příběhů. Jiné je to v druhé polovině, kdy mor prorůstá jejich vědomí, přichází Černovlásko, chce vyprávět (snad nejpůsobivější scéna inscenace), ale už to nejde, všechno je vynucené až ke třetění, kdy živí tančí s mrtvými a už je to všechno jedno. A jasná, ve své citovosti očistná hudba doplňuje tuto režijně stylově čistou, herecky přesvědčivou a emocionálně účinnou inscenaci.

Slyšel jsem, že autor dával této hře v 80. letech výrazný politický podtext, který dnes již nefunguje. Nevím. Dobrý text najde svoji dobu, rozpory doby často přivedou text v jiném než původním kontextu. A tak si nejsem jist, zda v bezhraniční svobody prošípané špiónážními družicemi a detektory všeho druhu, nejsou postmoderní excesy, megatechnoparty a jiná divadla zázraků také únikem z vlastní i společenské úzkosti v situaci, kdy blázní se radujou a voda stoupá.

František Laurin

MOR NA TY VAŠE... (KUDY VEN Z HORKÉ KAŠE?)

Tak rozpačit a ztichlý. Obklíčen. Kudy do toho? A kudy ven. Nesnadnost z neradosti a z obtížení. Jak najít maso. Nechat kosti. Tam kde není. A přitom: Soubor sympatický. Muži švarní. Děvy víc než lepe. Trápením čas

Dokončení na str. 5

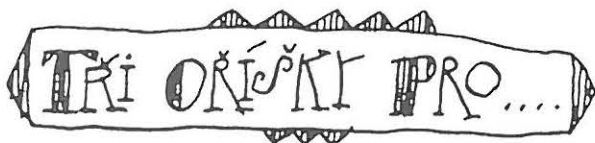

svůj marním. Však Milan Strotzer na mne přísně klepe, ať vyjádřím se jasně: artikulovaně. Leč po rozpacích na půběhu chutná mi to planě.

Myslím si vcelku toto: náklad tu naložen na aktéry k neunesení – hrát hustě chmurnou tíseň, drásavě prožívat, vířit morové tlění... A k tomu reje a karnevaly tolik již viděné. Kýžené střihy, žel prokluzují zmateně. Kde zamýšlena vážnost a cosi jako charakter – tam spíše křik a křeč, míjené stratosféry. Kde vstoupiti má humor, vtip a smích, tam zvláštní lepkavost ulpívá na dlaních a na rtech. A přitom všichni herci zběhlí v partech figur svých. Tak proč jen tolik gest a znaků zlevnělých? K čemu ty posunky a naučené tance. Povrchně povšechná „jakoby“ renesance? Proč jen v tom prapodivném věnci stále dokola moroví zakuklenci? Nač jen, nač předlouhá hudba na začátku? Dychtivě vyhlížím obraz, metaforu, zkratku!!! Kam poděli se tito?!

Zůstal jsem představením zamořen, ne zasažen. A je mi to moc líto.

Radovan Lipus

režisérku
Annu Ratajskou

Proč jste si vybrali tuto hru?

Těch motivů je několik. Jeden z nezanedbatelných byl i ten, že jsem měla v souboru šest mladých dívek a žen, pro které jsem hledala hru. Tedy hlavně s ženským obsazením a Mor to splňoval. A druhý motiv byl ten, že hledám témata, která by mohla oslovit širší veřejnost. Jak se zachovat v mezní situaci, kterou jsem si sám nezavinil, a přesto se k ní musím postavit.

Jaký jste zvolili žánr a proč?

Žánr je to smíšený, jinak se to nedá říct. Je to inscenace slz a smíchu, inscenace kontrastů. Přestože je v renesančních kostýmech a renesančních kulisách, čímž nemyslím jen scénu, ale i dobu, tak v mých očích je ten problém současný. U nás na jevišti je to mor, ale dnes je to epidemie AIDS, nebo jindy něčeho jiného – může to být jakékoli obecné ohrožení, zaviněné třeba i člověkem, mám na mysli například současnou „epidemii“ terorismu...

Jak jste s výsledkem spokojeni?

Divadlo je živý organismus, ale inscenace je mnohokrát inscenovaná, tak zásadní kiks by se stát neměl. Jsem poměrně staromilec, tak by nemělo být v hledišti diváka, který by něčemu neporozuměl, něco nedešifroval, aniž by to byl od nás polopatismus. Ctím diváka. Neutíráme si nos židlí, jak se říká, ale divák nám lhostejný není.

Vladimír Hulec

Lupinec & Co.: Hotel Infercontinental Divadlo V. A. D. Kladno

Ačkoli Divadlo V. A. D. Kladno uvádí Hotel Infercontinental jako svůj teprve třetí opus, lze přesto mluvit o souboru, jehož autorský rukopis se stává nezaměnitelným, což mu získává nesporně širokou diváckou klientelu. Jestliže nám před časem Divadlo V. A. D. nabízel návštěvu ve velice konkrétní ordinaci zubáře Svatopluka Nováka, tentokrát inspirativní zdroj hledá ve světě, který stojí jaksi mimo nás, byť se s ním občas setkáváme, pronikáme do něj či on pohlcuje nás. Někdy to bývá pohádka, jindy baladický či hororový příběh i snová představa. Autorská sestava Lupinec & Co. ovšem tyto světy spojuje dohromady sice v rafinované, avšak přitom v naprosto logické zkratce. Protože zajisté vládne jednotu mezi autory předlohy a jejími realizátory, vnímáme vzácnou jednotu ve vytváření jevištní metafory jako základního stavebního prvku osobitého humoru. Ani v úvodní trojici minipovídek vlastně nikdy není pojmenována ona osoba z tajemného světa a přesto se publikum skvěle baví, jak postupně je tajemství prozrazováno. Totéž platí pro čtvrtou epizodu, avšak v ní se na nepoměrně rozsáhlejší ploše záhy prozradí, o jaký „hotel“ se jedná i kdo jsou jeho zaměstnanci, avšak funkci hlavního dramatického prostředku přebírá vrstvení nových a

nových motivů v postupném svádění zbožné manželské dvojice na cestu hříchu až k propadnutí jejich duší pekelnému žáru. Tomu pak odpovídá i míra využití hereckých prostředků, v úvodu je sympatická střídmost, která publikum nutí k domýšlení, a smích pak může být výrazem uspokojení nad obrazem nezvyklého vztahu člověka a neskutečné postavy. Především ve Vodníkovi a poté i v Polednici je využito rychlé a zcela jasně vyřčené pointy, bohužel nepoměrně méně se to daří v třetí upířské historce, trpící mnohomluvností, neboť brzy je pointován protiupířský česnek, ale diskuse o rozmístění záhonů pokračuje tak dlouho, až se vytratí motiv nebezpečí slunečního paprsku, nutícího upíra k návratu do hrobu. Pak je ovšem oslaben skvělý totálně černý „kameňák“ s probodávajícím kulem. Jestliže třetí povídka plýtvá slovy, pak ústřední příběh pekelnického ho-

Dokončení na str. 6

VIDĚNO PĚTÍ

Hotel Infercontinental

Petr Vojkůvka
Jedním dechem nádherná. Povýšený humor.

Petr Pochop

V. A. D. bezva! To se povedlo. V jednoduchosti se skrývá kouzlo a dobrý humor si nedělá ambice být HUMOREM. Vlastní předloha neřeší žádné zásadní otázky života a smrti. Stojí pevně na základech autentického vidění světa a je tak i interpretováno. Mamina mě učila poděkovat číšníkovi v hotelu za dobré jídlo. Ten zvyk si vypůjčím. Díky, pochutnal jsem si.

Sandra Kotisová

Hotel mě velice pobavil. I přesto, že jsem toto představení viděla již podruhé, měla jsem opět čemu se smát. Myslím, že se herci zhostili postav velice přesně.

Linda Kotisová

Při tomto představení jsem se velmi bavila, ačkoliv ho vidím podruhé. Kromě hereckých výkonů musím ocenit vtipnou práci s pohádkovými motivy. Za inscenaci jim velmi děkuji.

Anežka Milerová

To znám, to je něco jako Sklepáci, žejo?! Ha, ha, ha. Trochu pruda, trochu schíza, inu proč ne. Hlavně, že se mladý bavěj.

KNIHY, KNIHY, KNIHY

Vždy před představením upřete svou pozornost ke stánku ARTAMA s publikacemi před Jiráskovým divadlem. Najdete tu bohatou nabídku odborné a repertoárové divadelní literatury a také časopisy. Můžete si z Hronova odvést mnohé unikátní knihy, jako například *Cesty českého amatérského divadla*, Vývojové tendence – první díl, Bibliografie – druhý díl a Místopis – první knihu (A-M) posledního dílu třídílné historie výjimečného kulturního a společenského fenoménu, díla, jaké u nás nikdy nebylo celistvě zpracováno.

Zdrojem současných i budoucích potřeb k vyhledávání kontaktů je *Adresář amatérského divadla v ČR*, který se prodává za bezkonkurenční výrobní cenu 149,- Kč.

Základními pomůckami k vaší divadelní činnosti by se měly stát *Základy pojmů v dramatickém umění* (stručné přetlumočení Estetiky dramatického umění Otakara Zicha) či třídílný *Katalog českých divadelních her* (výběr kvalitních autorů a her, včetně podrobných synopsí, pořizovaný Jarmilou Černíkovou-Drobnou).

Naleznete zde také žádanou reedici knížky *Základy činoherní režie* autorů Jana Císaře a Františka Štěpánka a mnoho a mnoho dalších zajímavých titulů. Některým z nich se budeme podrobněji věnovat v dalších číslech Zpravodaje.

Ceny knížek jsou zaručeně nižší než kdekoliv jinde, dílem až symbolické. Mimo to ve foyeru divadla naleznete **volný výběr starších čísel Amatérské scény** a některých publikací á 2,- Kč za kus.

Neváhejte a využijte této jedinečné nabídky!

ROZBOROVÝ SEMINÁŘ SČDO

se koná od pondělí 4.8.2003 do 9. 8. 2003 vždy od 9.00 hodin ve třídě školy v Palackého ulici. Na programu bude rozbor těchto představení:

Po 4. 8. MOR (Karlový Vary)

Út 5. 8. AMATÉŘI (Kostelec n. Or.)

St 6. 8. KNIHA DŽUNGLE

(Dostavník Přerov)

Čt 7. 8. MEDVĚD (Agia, Litva)

Pá 8. 8. ROMEO, JULIE A TMA (Veveří)

So 9. 8. MARYŠA (Karolinka)

Po diskusi k představením následuje debata přítomných směřovaná k obecným pojmům divadelní terminologie s aplikací na dosud viděné, se zvláštním zřetelem na herecké výkony. Vedoucím lektorem bude MgA Jiří Hraše, „školníkem“ Dušan Zakopal. Úvodní vstupy do diskuse připravili členové Klubu režisérů SČDO, který také připravil a organizuje rozborový seminář vybraných inscenací.

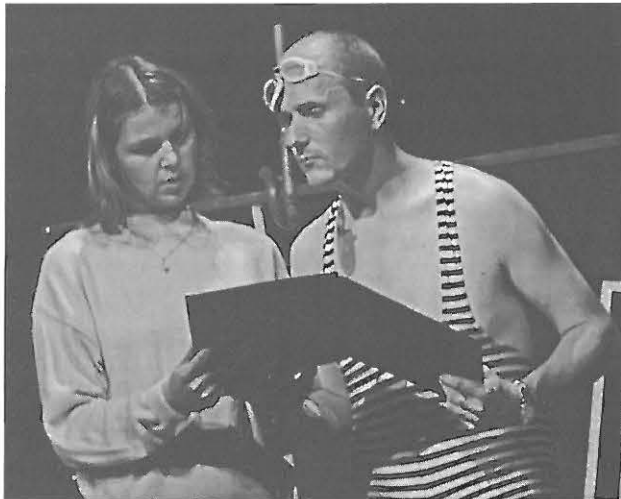
Dušan Zakopal

Dokončení ze str. 5

telu občas zahlcuje přemíra pohybového balastu, který překrývá skvělé slovní hříčky a nápady. Já osobně velice fandím chytrému humoru kladenského V. A. D. a potěšilo mě jisté upřesnění některých motivů (pach síry, zapominání slov ad.) oproti představení, které jsem viděl v Poděbradech. Přesto se nemohu zbavit dojmu, že sice kolektivní práce při vzniku námětu a prvních verzí textové předlohy je výborná a nese dobré plody, ale chybí následné zpřesnění v jevištním tvaru, kterého asi může dosáhnout už jediný režisér. Jenže, kdyby tato diktatura režisérského jedinice měla vést k otupení jiskřivosti a originality nápadů, pak radši nic neměnit, protože tak chytrých představení není nikdy dost....

Rudolf Felzmann

ERBEN SE NAKONEC NEKONAL

Mám to šťastie, že som videl v priebehu zopár rokov všetky tri oficiálne uvádzané inscenácie divadla V. A. D. Mám to potešenie skonštatovať, že, pokiaľ siaha moja pamäť, úroveň súboru aj inscenácií rastie. A je to potešenie o to väčšie, že už „Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka“ boli veselohrou (schválne nepíšem o komédii) s prvkami grotesky, precízne vybudovanými gagmi a výborným scenárom založeným na tajomstve, ktoré vyústilo do prekvapivej pointy.

Takmer všetko z vyššie uvedené ho sa dá použiť aj pri pomenovaní „Hotelu Infercontinental“. Treba však ešte dodať aj režijnú stránku posta-

venú na situáciách a precíznej (aj keď jednoduchej, čo však je v popisovanom prípade skôr na prospech veci), zo situácie vychádzajúcej motivácie konania postáv a disciplinované herectvo s miernou nadsázkou. Predstavenie vďaka tomu vyznelo z hľadiska režijnej aj hereckej zložky štýlovo čisto, čo síce znie samozrejme, ale, žiaľ, v amatérskej produkcii to býva skôr výnimkou ako pravidlom.

Na moje prekvapenie sa konala disharmónia v celkovej kompozícii dramatického textu. Po dvoch „erbenovských“ jazdách, Vodníkovi a Poludnici (pričom v druhej obetovali démonickú podstatu Poludnice na oltári príliš jednoduchej a z hľadiska mikropriebehu a postavy „antimaty“ nepochopiteľnej pointy - možno sa zľakli zbytočných problémov, ktoré by ich čakali, keby sa niečo stalo dieťaťu, aj keď prítomnému iba ako znak) a po radostnom očakávaní, ktoré vo mne vzbudili, ako sa vysporiadajú s Erbenom aj pri uzatvorení „veľkého obľúku“, nielen malých, sa od Erbena odklonili a zostali variácie na motív osudových stretnutí bytostí z reálneho a nadprirodzeného sveta a motív manipulácie, ktorá sa obráti proti manipulantom. Záverečný skeč je v porovnaní s tromi predchádzajúcimi zbytočne dlhý, hlavne ak je už od začiatku zrejme zápletkou a výrazne tušiteľná pointa.

Hotel Infercontinental považujem aj napriek predchádzajúcim riadkom za nadpriemerne vydarenú a kultivovanú divadelnú zábavu, ktorá poteší nielen bránicu, ale aj vkus.

Karol Horváth

režiséra

Kazimíra Lupince

Hrdinové hry Hotel Infercontinental jsou samé nadpřirozené bytosti - proč?

Je to takový náš experiment. My ty nadpřirozené bytosti stavíme do světla dneška, do dnešních situací. Tak hledáme hranice nadpřirozena. Jednotlivé nadpřirozené postavy na sebe musí brát určité role, aby v dnešní společnosti přežily. Třeba vodník je cosi jako šňatkový pod-vodník, nebo třeba santusák. Jsou to průměry na lidské typy, ze kterých třeba kdysi i nějak ty nadpřirozené bytosti mohly vzniknout.

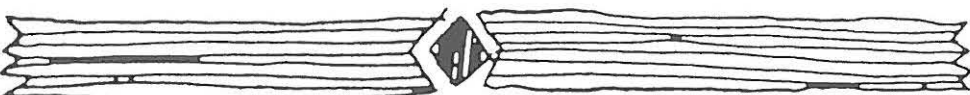
Vy vždycky tvrdíte, že píšete a režijujete víceméně kolektivně. Jak vznikala tahle hra?

Měla strašně složitý vývoj. To byly původně povídky, z Hotelu jsme pak udělali samostatnou hru a pak jsme k němu zase přidali povídky a celé to udělali úplně jinak. Teď už jsme s tím spokojení, už bychom to nepředělávali.

Loni jste na Hronově byli se zubařem Svatoplukem, letos jste přivezli peklo – co bude příště?

Pracuju na další hře, která se bude odehrávat v kosmu. Podrobnosti neprozradím, ale zajímavé je už jen to kosmické prostředí, kde jsou lidé izolováni - vlastně stejně jako tady na Zemi. Kdy bude premiéra tohoto kosmického projektu ještě nevím, ono to občas jde líp, občas hůř. Zároveň dělám na dramatizaci jedné české klasiky, název neřeknu, to by pak nebylo překvapení. Ta mi jde skoro sama.

David Slížek

JAN STREJCOVSKÝ: PROČ ODCHÁZÍM Z ARTAMY

INZERÁT!!! POZOR!!! NEPROPÁSNĚTE ŽIVOTNÍ ŠANCI!!!

Chcete se podílet na organizování národních divadelních přehlídek? Chcete se stát redaktorem Amatérské scény? Útvar ARTAMA (součást IPOS v Praze) hledá nového kolegu za odcházejícího Jana Strejcovského.

Kontaktujte v průběhu Jiráskova Hronova paní Lenku Lázňovskou nebo Dr. Milana Strotzera.

Pražská adresa je uvedena v tiráži Amatérské scény.

Po této informaci jsem zatelepla vyzpovídala Honzu Strejcovského, abych vás přesvědčila, že nejde o žert.

Honzo, co to má znamenat? Utíkáš od divadla?

Od divadla neutíkám v žádném případě! Do své smrti, která, jak doufám, se bude dlouho a dlouho odkládat, budu pořád divadelník, pořád, doufám, činný divadelník.

Znamená to, že život mě zavál do jiných končin, než jsem žil dosud, že jsem tam hledal práci a objevila se možnost, že bych i tam mohl dělat něco co je blízko kultuře, co by mě bavilo, co bych dělat chtěl. Takže jsem se přihlásil do konkurzu a od 1. září 2003 se stávám ředitelem Kulturního domu v Sokolově.

Nebudu dělat, že nic nevím a pít se po důvodech Tvého odchodu z Prahy, vím, že jsou čistě soukromé. Když tady máme příležitost, nechceš upozornit svého případného nástupce, na co se má připravit?

Tuto otázku jsem opravdu nečekal... (smích) Člověk, který by měl dělat to, co jsem dělal dosud já, by se měl v první řadě připravit na to, že jde o strašně zajímavou práci, je o nesmírně příjemném setkávání se s obrovskou spoustou skvělých lidí. Na druhou stranu, že je to práce, která nemá osmihodinový pracovní den a bohužel nepatří k těm nejlukrativnějším.

Kdy přesně končíš, uklidíš stůl v Artamě hned po Hronově?

To v žádném případě ne. Do konce roku bych měl dodělat všechny akce, jejichž příprava je v tuto chvíli již v plném proudu. Před sebou mám dvě národní přehlídky, Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou a Popelku Rakovník. Čekají mě také dvě čísla Amatérské scény, což je další oblast, na kterou by se měl můj nástupce připravit. Chtěl bych všechno uzavřít k poslednímu prosinci.

Není Ti to trochu líto, že odcházíš právě ve chvíli, kdy už „máš jasno“?

Samozřejmě, že mi to líto je, protože tři roky fungovat s doktorem Strotzerem, to je nádherná záležitost. To se nedá popsat slovy. On je člověk, se kterým najednou nastala situace, že už jsme si říkali jen půlku věty a ten druhý věděl. To se mi ještě v životě s nikým jiným nestalo. Strašně rád na to budu vzpomínat. I s tím, jak jsem se s mnohým ze začátku pral, něco bylo nepříjemné, ale vzpomínat na to budu určitě a určitě na to budu navazovat. Pořád budu amatérský divadelník, a pořád budu odebrat Amatérskou scénu.

Pavlaína Morávková

MODEROVAL JSEM I OSTŘEJŠÍ VĚCI

ROZHOVOR S MGR. ROMANEM ČERNÍKEM, LEKTOREM DK A MODERÁTOREM PC

Lidé si často pletou Diskusní klub (DK) s Problémovým klubem (PC). Jaký je mezi nimi rozdíl?

Diskusní klub je prostor pro reflektování představení, pokus navzájem si sdělovat pohledy na inscenace. Zatím se v DK sešli především mladí lidé, kteří se učí dívat na divadlo nebo by se chtěli o divadle dozvědět. Chtěl bych, abychom se naučili mluvit o představení, popsat jeho složky a bavit se o něm ve dvou rovinách – diváckého zážitku a jak je představení postavené. Od Pepy Brůčka jsem zjistil, že to tak loni běželo. Smysl PC klubu, protože se jmenuje problémový, je v pojmenování specifických otázek nejen jednoho představení, ale všech představení jednoho dne nebo otázek, které se kolem divadla dějí. Někteří od PC klubu očekávají, že tam lektori budou reflektovat jednotlivá představení, jako jsou zvyklí na krajských přehlídkách. Tak to není, tady by mělo jít spíš o souvislosti, nějaký širší pohled, trendy. Zatímco v tom našem Diskusním klubu je to právě o té diskusi o představení.

Kolik vás v Diskusním klubu letos je?

Oficiálně přihlášených je deset lidí. Diskusní klub je ale otevřený a všichni jsou zváni. Dveře budou neustále otevřeny. Myslím si, že je to cesta k tomu, co mě hodně zajímá – učit se komunikovat a diskutovat. To je věc, která Hronov a další přehlídky šlechtila už v době před demokracií.

Budou na DK chodit o představeních diskutovat i jednotlivé soubory?

No, my bychom byli velmi rádi. Budeme je zvát, protože je velmi zajímavé v průběhu diskuse slyšet i pohled zevnitř. I pro ně to může být zajímavá zkušenost, mít reflexi od diváků, které neznají.

Pojďme k PC klubu. Jak se těšíte na to, že budete moderovat a usměrňovat lektory, mezi kterými je řada silných a vyhraněných osobností?

No, všichni se mi smějou a všichni mi kladou tuhle otázku. Já doufám, že to bude dobré. Koneckonců jsem moderoval i ostřejší věci, třeba politické rozhovory.

Máte připravené nějaké unikové metody, když se třeba rozhovor příliš vyostří?

Jasně (smích). Ale to se předem neprozrazuje.

David Slížek

KDYBY SE MĚL ZDRAMATIZOVAT VÁŠ ŽIVOT, KDO BY BYL AUTOREM ONÉ DRAMATIZACE A KTERÝ HEREC/KTERÁ HEREČKA BY HRÁL/A HLAVNÍ ROLI?

Jaroslav Kodeš, režisér

(smích)...no, hlavní roli bych si musel sehrát jedine sám, to jinak nepůjde. Dramatizátor? My když jsme se s ženou brali, tak jsme svatební oznámení udělali jako divadelní program. Ten jsme rozeslali, řada příbuzných to samozřejmě nepochopila a nepřijela. Byly tam vyjmenované role a jedněmi z dramaturgů byli naši rodiče, tak bych to zase asi nechal na nich.

Milan Schejbal, umělecký šéf

Dramatizoval by to František Zborník. Jmenovalo by se to „Není důležité mít Zborníka“. A hlavní roli by hrál František Zborník.

Veronika Pospíšilová, lektorka

Dramatizátor: Máma. Název: Máma. Hlavní role: Máma.

Václav Špirit, režisér

Asi by byl autorem Franz Kafka a hlavní roli by hrál Václav Voska – to byl můj oblíbený herec.

AMATÉRSKÁ SCÉNA

JUBILUJE

Amatérská scéna (dříve Ochotnické divadlo) oslaví 50 let své existence. Ano, již 50. ročník je uváděn v tiráži časopisu věnovanému amatérskému divadlu a uměleckému přednesu. Při této příležitosti redakce zve všechny své stávající i budoucí čtenáře na pěknou hodinku.

SETKÁNÍ ČTENÁŘŮ

A REDAKCE AMATÉRSKÉ SCÉNY se uskuteční ve středu 6. srpna od 17:45 v malém sále Jiráskova divadla.

Přijďte si popovídat o tom, co Vám časopis poskytuje a co v něm postrádáte, co by mohl nabídnout navíc, aby byl naplněn co největší měrou záměr redakce sloužit amatérskému divadelnímu hnutí. Staňte se tak spolutvárci periodika, které je tu pro Vás, které je v současnosti jediným celistvějším zdrojem informací o oblasti amatérského divadla a uměleckého přednesu v ČR. Věnujte hodinku tomu, aby byl časopis více Váš.

Od 9:00 do 13:00 hod.
Semináře a dílny

14:00 hod. Malý sál Jiráskova divadla
Problémový klub

14:00, 19:30 hod. Sál Josefa Čapka
Rádobydivadlo Klapý
FAJDRARICIE

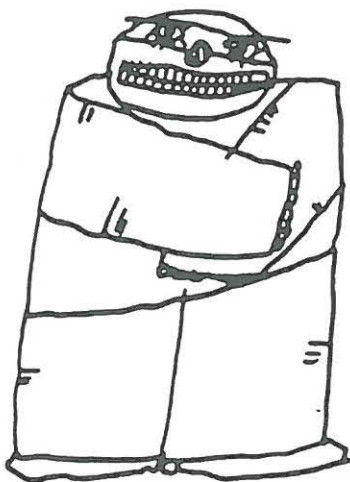
16:30, 19:30 hod. Jiráskovo divadlo
Společnost Dr. Krásky Praha
MACBETH

16:30, 22:00 hod. Sokolovna
Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
AMATÉŘI

14:00, 17:00 hod. park A. Jiráska
Ukázka sokolnického výcviku

20:00 hod. Park A. Jiráska
Koncert rockových skupin z Hronova
a Broumova

Nr 746

Z katalogu klaunů

Zpravodaj 73. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb
Šéfredaktor: Pavlína Morávková
Redakce: Jana Soprová, Simona
Bezoušková, Vladimír Hulec, David Slížek
Výtvarník: Rostislav Pospíšil
Fotograf: Ivo Mičkal
Oficiální stránky festivalu:
<http://jiraskuv.hronov.cz>
Tisk Grafické závody Hronov s.r.o.
Cena 5 Kč

HROZNĚ JSEM SE BÁLA

rozhovor s Veronikou Pospíšilovou

Hned po úvodním seznámení mi Veronika Pospíšilová, lektorka semináře „Jevištní řeč“ nabídla jako místo pro rozhovor terasu restaurace Ponorka a k němu sangrii. Jak osvěžující a příjemné, stejně jako ona sama.

Na Hronov jsi jako náhrada za Reginu Szymikovou přijela narychlo. Jak dlouho před odjezdem ses tu novinu dozvěděla?

Týden, možná deset dní předem.

A stihla sis připravit vlastní koncepci nebo pracujete podle zaběhlých osnov?

Pracuji podle Reginy Szymikové. Ona je pro mě největší autoritou co se hlasové výchovy týče. Den před odjezdem jsem s ní i výuku konzultovala, ale hrozně jsem se bála.

Jak práce v semináři probíhá?

Ona je poměrně složitá, protože ta dvacítká lidí, kterou pod svou ochranou mám, je dost nesourodá jak věkově, tak i zkušenostmi s divadlem. Věkové rozpětí je od patnácti do jednadvaceti. Zhruba pět šest frekventantů je naprosto nedotčených divadlem. Přišli se spíš poradit, protože svůj hlas potřebují ve svých nejrůznějších zaměstnáních. Mám tam například učitelku matematiky a fyziky Boženku, která má třeba problémy s dechem, když se rozčílí nebo dostane do varu. Takže výuku musím uzpůsobovat a občas improvizovat. Pravidelně ale praktikujeme dýchací, artikulační, rezonanční cvičení. Navíc jsme společně odhalili i některé logopedické vady, takže jsme se dohodli na individuálních konzultacích.

Hlasovou a mluvní výchovu budeš učit i na DAMU. Jak ses k tomu dostala?

Po tom, co jsem z divadla CD '94 odešla na mateřskou dovolenou, jsem začala mít roupu a navíc jsem po tom léta toužila. Tak jsem se ozvala Regině a zeptala se jí, jestli bych se u ní mohla začít školit. Ve třiceti, když člověk zjistí, že by ještě něco mohl, tak do toho vlítne. A já jsem to udělala stejně tak. A moc mě to baví.

Trénuješ i vlastní hlas?

...(důrazně) Ano.

Chystáš se po mateřské znovu do divadla do angažmá?

Teď ne. Zatím odpočívám a zároveň pracuji na jiných věcech.

Prozradíš na jakých?

Hlavně pracuji na Dětském divadelním studiu Prahy 5 jako lektorka společně s Denisou Novou a to je teď pro mě závazné. Je to vlastně, dalo by se říct, dramafák nebo něco, co se podobá základní umělecké škole. Je to hodně komplexní záležitost, děti mají lektory na výtvarno, zpěv, hlasovou výchovu a jako odměnu si jednou za rok udělají představení, které hrají ve Švandově divadle. Mimo to ještě zpívám v kapele C&K Vocál.

Taky jsem se dozvěděla, že jsi při odjezdu nechala manželovi na starost svou dceru..

Malou Julinku...

Jak se na to manžel tvářil a jak to zvládá?

Skvěle. On je taky "umělec", zpívá, ale hlavně je skvělý táta.

Simona Bezoušková

„Místní policie má pokyn, aby byla k účastníkům JH s placou shovívavější,“ přesvědčuje Milan Strotzer o důvodech, proč je dobré nosit identifikační festivalovou placu na viditelném místě.

„Nebojte se, nejsem mor ani nebudu v této inscenaci hrát,“ ujišťoval Milan Strotzer diváky před začátkem představení Mor (Boccacciiovské variace).

„Hlavně kafe,“ odpověděl J. Císař na otázku své ženy, co má dělat jako novopečená asistentka Problémového klubu (PC).

„V České Třebové je dobrá cukrárna, ve které mají borůvky se šlehačkou a slušné presso. Dalo se to přežít,“ popisoval Radovan Lipus svou strastiplnou železniční cestu z Ostravy do Hronova.

„Saša Gregar patřil ke zdejším rozhněvaným mladým mužům, ale už zmoudřel a vede odbor kultury. Tak končí divadelníci.“ Glosoval připředávání své ceny S. Gregarovi ministr kultury Pavel Dostál.